

rigsministeriet. Det Spørgsmaal er opstaaet, om man skulde søge at binde Retningslinien saaledes, at den skulde gaae igjennem Byerne; men dette Spørgsmaal har man ikke forfulgt, da man antog, at Regseringen ikke uden ganske overordentlig vigtige Grunde vilde føre den i en saadan Afstand fra Byerne, at det kunde blive dem besværligt at benytte den. Af den Marsag har man ikke villet gjøre noget Forslag i den Retning, da det ovennævnte er bestemt ved det slesvigiske Patent, at det for Brøns og Skjærbæks Bekommende skal blive ved, som her staaer i Retning af:

Hvad § 2 angaaer, da er det jo en Selvsølge, at hvor Kongerigets og Hertugdømmets Grund er saaledes sammenblandet imellem hinanden, at til Exempel paa Strækningen fra Ribe til Brøns, som allerede er opmaalt, skifter det 29 Gange, maa der naturligviis skee Forandring i den almindelige Beforordning, og det er saameget mere nødvendigt, som der for de kongerigske Beboere i disse Sogne paa mange Steder slet ikke findes Sogneforstanderskaber saaledes, at altsaa Forordningen ligesom frem ikke kan komme til Anvendelse. Det er derfor en Selvsølge, at Udvalget maa tiltræde § 2, ifølge hvilken det er overdraget til Ministeriet at træffe Forandringer i den almindelige Beforordning, forsaavidt Forholdene gjøre det nødvendigt. Derimod har Udvalget ikke troet det rigtigt at indskrænke det, der skal gjælde, alene til §§ 4 og 8, da der dog kan være andre Bestemmelser, som maa skee ogsaa kunde komme til Anvendelse, navnlig da der i § 3 er paaberaabt en anden Paragraph af selve Forordningen. At give en saadan Myn- dighed i Indenrigsministerens Haand kan skee

uden nogen Fare, da der i den sidste Deel af Paragraphen udtrykkelig fastsættes, at hvad der angaaer Expropriation skal skee efter enhver Landsdeels særegne Lovgivning. Hvis dette ikke var skeet, saa kunde der muligens være Udfigt til, at der kunde skee betydelige Indgreb i den engang ved Lov begrundede Eiendomsret, idet at Slesvigs Lovgivning i den Henseende er meget forskjellig fra Kongerigets. Med Hensyn til § 2 er der derfor ikke stillet nogen anden Endring end den, at §§ 4—8 skulle udgaae.

Hvad § 3 angaaer, da bestemmes deri den Maade, hvorpaa Udgifterne skulle udredes. Da dette Forhold er saa overordentlig indviklet, saa er det jo meget vanskeligt at finde en Regel, hvorefter disse Udgifter skulde deles. Man kunde gaae den Vej, at man opmaalte, hvor meget den gif over Kongerigets og hvor meget den gif over Hertugdømmets Grund, og derefter fordele Udgiften, men det vilde altfor let blive ubilligt, da det i det Store, som jeg før omtalte, kunde skee, at naar den blev lagt en Mil længere imod Vest, saa kom den til at gaae over reent kongerigt Grund, og blev den lagt en Mil længere mod Ost, kom den til at gaae over slesvigsk Grund, ligesom det Samme vilde gjentage sig i det Smaa, eftersom man lagde Veien nogle Mil til den ene eller anden Side; det er altsaa altfor tilfældigt til, at man burde lægge dette til Grund for Fordelingen. Dernæst kunde man tænke paa Skjedsæmningen som Udgangspunkt, men denne er, som bekendt, i Slesvig overordentlig usuldskommen og saa forældet, at den slet ikke kan bruges som nogen Sammenligning med Kongerigets Hartkornsansættelse.